

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Sophie Pembroke
Csak egy ünnepi kaland?

Sophie Pembroke
Ez már egy másik műsor

Rosanna Battigelli
A vörös viking

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Sophie Pembroke, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Awakening His Shy Cinderella* (Cinderellas in the Spotlight 1/2)
(Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

© *Sophie Pembroke, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *A Midnight Kiss to Seal the Deal*
(Cinderellas in the Spotlight 2/2) (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

© *Rosanna Battigelli, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Rescued by the Guarded Tycoon* (Harlequin Romance)

• *Magyarra fordította:* Vas Krisztina

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 109. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-422-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited™ vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sophie Pembroke

Csak egy ünnepi kaland?

1. FEJEZET

Rachel Charles maga elé tartotta a flitterekkel díszített ruhadarabot, és felsóhajtott a próbafülke tükreben elé táruló látványra. Ha a szűkmarkúan mért anyag megfeszülne domborulatain, riasztó mértékben hasonlítana egy diszkógömbre. Nem igazán ilyen benyomást szeretett volna kelteni a Hartbury & Sons Áruház karácsonyi partiján – pláne nem az utolsó Hartburysarj mostohalányaként.

Az „& Sons” már csak hagyománytiszteletből szerepelt az áruház nevében, ugyanis nem voltak fiúk – csupán Rachel mostohaanyja, Hannah, valamint két mostohanővére, Gretchen és Maisie. És természetesen Rachel apja, mióta feleségül vette Hannah-t, és a Hartbury család lelkes tagjává vált.

Rachellel ellentétben.

A lány a hatalmas próbafülke egyik sarkában álló székre hajította a „diszkógömbruhát”, ahol máris halomban álltak a levetett ruhadarabok. Mivel az áruház éppen most zárt, nem kellett azon aggódnia, hogy arra tévedhet egy vásárló.

Ez persze nem azt jelentette, hogy nincsen közönsége.

– Azon mi nem tetszik? – kérdezte Maisie, aki a tükör melletti sezlonon üldögélt. – Nagyon ünnepeles.

– Szerintem hozzád sokkal jobban illene – felelte Rachel szárazon, és már nyúlt is a következő darabért. – Fantasztikusan néznél ki benne.

Maga sem értette, miért mutatnak ekkora érdeklődést a mostohatestvérei az öltözködési szokásai iránt. Amikor a mostohaanyja megkérdezte, mit fog felvenni a karácsonyi partira, Rachel mintegy mellékesen megemlítette, hogy valószínűleg ugyanazt a fekete ruhát, amit tavaly. És öt perccel azután, hogy befejezte műszakját a kasszánál, Gretchen és Maisie már ott várt rá a nőiruha-részleg készletének a felével, arcukon lelkes mosollyal.

Rachel szerette volna azt hinni, hogy ez egy kedves testvéri gesztus, de a tavalyi nyár után nem lehettek illúziói. Tobiasnak, a volt fiújának köszönhetően nagyon is tisztában volt vele, mit gondolnak róla a mostohatestvérei.

Már csak néhány hét, emlékeztette magát, miközben behúzta a próbafülke függönyét. Amint meglesznek az apja teszteredményei, és túl lesz az egyeztetésen az orvosával, ő is készen áll majd a továbblépésre, és végre-valahára kiköltözik a Hartbury család otthonából.

Az egyetem befejezése után észszerű döntésnek tűnt hazaköltözni, hiszen Hartbury House-ban, mely egy négyszintes ház volt London szívében, bőven elfért öt ember, és sokkal jobb volt az elhelyezkedése, mint bárminek, amit Rachel megengedhetett volna magának.

Ez volt a másik probléma: az álláskereső. Az oxfordi diploma jól mutatott a jelentkezésein, de a magabiztosság hiánya miatt az állásinterjúk rémálomnak bizonyultak. Éppen ezért amikor Hannah felvetette, hogy dolgozzon a családi vállalkozásban, amíg nem talál magának valami mást, logikusnak tűnt elfogadni. Sikerült is megtalálnia a helyét, és kezdte úgy érezni, hogy fontos a munkája, most pedig, hét évvel később, nehezen tudta elképzelni, hogy máshol dolgozzon.

Fejét csóválva tért vissza a jelenbe, és belebújt a következő ruhába. Jobb lesz, ha mindig csak az éppen aktuális teendőre összpontosít.

Először is meg kell bizonyosodnia arról, hogy az apjával tényleg minden rendben van-e, nem sokkal ezelőtt ugyanis mellkasi fájdalommal szállították kórházba, ami nagyon megijesztette Rachelt. Mivel azonban a leletek talán csak az új évben lesznek kész, addig nem tudhat biztosat. Utána majd elkezdhet saját lakást keresni magának, és amint azon is túl lesz, elgondolkozhat a munkahelyváltáson.

Most viszont muszáj találnia egy ruhát a karácsonyi partira.

A következő kreáció egyszerű, zöld bársonyruha volt. Egy fokkal jobbnak tűnt a „diszkógömbnél”, egészen addig, amíg Gretchen a kezébe nem nyomott egy pomponokkal telezsúfolt stólat, hogy

elfedhesse vele a terebélyesebb részeit (ezek Gretchen szavai voltak). A tükörképe láttán Rachel összeresztette. Mint egy karácsonyfa, úgy nézett ki.

De megfogadta, hogy az apja kedvéért igyekszik kijönni valahogy a mostohatestvéreivel. Tavaly nyáron, a Tobiasszal történtek után csúnyán összeveszett velük, ami nagyon felzaklatta az apját, és Hannah meg volt róla győződve, hogy az ebből fakadó stressz is hozzájárult a szívproblémáihoz. Még azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy az volt a szívroham oka, ami nem sokkal később történt.

Rachel ugyan kételkedett ebben, de semmiképpen nem akart kockáztatni, bármennyire provokatívan is viselkedett vele Gretchen és Maisie.

Legfeljebb két hónap, és eltűnök innen.

Remélem.

– Ez nagyon... ünnepélyes – mormolta.

Gretchen ragyogott.

– Úgy ám! Tudtam, hogy nem szeretnéd kényelmetlenül érezni magad, amiért túl sokat mutatsz magadból – felelte, és vetett egy pillantást a „diszkógömbbruhára”, ami valahogy utat talált magának a kezébe.

Csak próbál kedves lenni; tudja, mennyire érzékeny vagyok a domborulataim miatt, győzködtte magát Rachel. Talán ha elégszer elismétli magában ezeket a szavakat, könnyebb lesz elhinnie őket.

Ez volt a másik probléma a testvéreivel: szépek voltak, és karcsúak. Gyakran szerepeltek a pletykalapok oldalain, mivel néhai apjuknak, Howard Jacobsnak, a híres üzleti mogulnak köszönhetően örökösök voltak. Rachelről viszont egyiket sem lehetett elmondani: alacsony volt, kerekded alkatú, göndör barna hajjal és átlagos arccal.

Vágyakozva gondolt a régi fekete ruhájára. A mostohatestvérei által kiválasztott ruhák közül csak egy tetszett neki: az, amelyiket Gretchen a saját bevallása szerint tévedésből fogott össze a többivel. Áfonyavörös darab volt, rajta egy szarvasokkal és baglyokkal teli erdős tájat ábrázoló tengerészkek nyomattal. Térdig ért, és a legjobb az volt benne, hogy zseb is volt rajta. Gretchen azonban kikapta a kezéből, amint kiválasztotta, és közölte, hogy túlzottan felhívja a figyelmet a domborulataira.

Rachel még egyszer alaposan megnézte magát a „karácsonyfaruhában”. Talán ha levenné a pomponos stólat...

– Nahát, micsoda látvány!

Mozdulatlanná dermedt. Ismerte ezt a hangot: halk volt és meleg, humor bujkált benne. Nem volt benne semmi kegyetlenség, Rachel mégis legszívesebben elsüllyedt volna szegényében.

Damon Hunter, a legjobb barátjának öccse – és a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkozott. Szóval a legkevésbé sem akarta, hogy így lássa, karácsonyfának öltözve.

Csodás...

Vett egy mély lélegzetet, majd felemelte a fejét, és szembenézett a férfival a tükörben.

– Szia, Damon. Mit keresel te itt?

Büszke volt, hogy hangja higgadtan és barátságosan cseng, és így megőrizhet valamennyit a méltóságából. Majdnem egy évtizede rajongott titokban Celeste öccséért.

– Celeste küldött érted. Valamiért azt gondolta, hogy máskülönben megpróbálnál valahogy kibújni a ma esti dolog alól.

Celeste túl jól ismerte Rachelt, hiszen egyetemista koruk óta barátok voltak.

– Mész valahová? – kérdezte Gretchen elképedten. Rachel nem vette a szívére, hiszen valóban eléggé visszahúzódozó életet élt.

– Hová mész? – Maisie kissé kihúzta magát a sezlónon, és úgy helyezkedett, hogy a lehető legelőnyösebb oldalát mutassa Damonnak. – Mehetünk mi is? Kivéve persze, ha valami szexi pasival találkozol...

Gretchen a jelek szerint még a gondolatot is mulatságosnak találták, és Rachel nem igazán tudta hibáztatni őket érte. Tényleg nevetségesnek tűnt az elképzelés, miszerint a jóképű, társaságkedvelő, elbűvölő és sikeres Damon Hunter hajandó lenne randevúzni egy félénk és túlsúlyos bolti eladóval.

Rachel felsóhajtott, és végre szembefordult Damonnal, akinek vidámság csillogott a tekintetében.

– Ők itt a mostohatestvéreim, Gretchen és Maisie. Ő pedig Damon, Celeste testvére.

– Jaj, tényleg! – Gretchen összecsapta a kezét, majd cinkos mosollyal Damon felé fordult. – Őszintén szólva sokáig azt hittük, hogy Rachel csak kitalálta Celeste-et. Mert sose találkoztunk vele.

– Bár ha tudtuk volna, hogy ilyen testvére van... – motyogta Maisie, majd elhallgatott, amikor Gretchen figyelmeztető pillantást vetett felé.

– A nővérem nem túl társaságkedvelő – felelte Damon könnyed mosollyal az arcán.

– És akkor még finoman fogalmaztunk – mormolta Rachel, Damon azonban nyilván meghallotta, mert derűsen végigmérte.

Rachel elpirult, és gyorsan eltűnt a próbafülkében, hogy visszavegye a rendes ruháit, de még így is hallotta, hogy odakint a mostohatestvérei Damonnal flörtölnek. Gretchen és Maisie pontosan olyanfajta nők voltak, amilyenekkel Damon randevúzni szokott – úgy nagyjából két hétig, mielőtt továbblépett volna. Amúgy sem számított, kivel randizik Damon, hisz neki esélye sem volt összejönni vele.

– A nővérem valami furcsa, tudományos kvízműsorban szerepel ma este – mondta éppen Damon a függöny másik oldalán –, és azt akarja, hogy Rachel és én is ott legyünk a közönségben.

Gretchen és Maisie ezek után már nem akart olyan lelkesen csatlakozni hozzájuk, ehelyett Maisie azoknak a helyeknek a nevét sorolta, ahol egy későbbi időpontban összefuthatnának Damonnal.

– Mehetünk? – érdeklődött a férfi, amint Rachel kilépett a próbafülkéből.

Rachel bólintott, ám ekkor hirtelen felbukkant Hannah, a mostohaanyja, valami feldúlt kirakatokról kezdett panaszkodni, és ragaszkodott hozzá, hogy Rachel még a távozása előtt rendbe tegye őket.

– Öt perc, oké? – nézett vissza Rachel a válla fölött Damonra, mert a mostohaanyja már húzta is a lépcső felé.

– Nem kell kapkodni – felelte Damon könnyedén, és Rachel rájött, hogy azért ennyire laza, mert így több ideje jut flörtölni a mostohatestvéreivel. Vajon Gretchen vagy Maisie lesz a befutó?

Damon a távozó Rachelt figyelte, akinek izgatóan simult fenekére a kötött ruha, és azon töprengett, mi lelhette, amikor felvette azt a zöld fürmedvényt, amit az érkezésekor viselt. Aztán visszafordult Rachel mostohatestvérei felé, és amikor meglátta arcukon a ragadozómosolyt, rögtön gyanút fogott.

– Segítettetek Rachelnek új ruhát választani? – kérdezte.

A bőr miniszoknyás lány – talán Maisie? – bólintott.

– A karácsonyi céges bulira.

– Anya szerint idén is azt az unalmas fekete ruhát akarta felvenni, amit tavaly, szóval testvéri kötelességünknek éreztük, hogy segítsünk neki találni valami jobbat.

Damon Rachel helyett is fortyogott a dühtől magában. Ennek a két csajnak esze ágában se volt segíteni, épp ellenkezőleg: meg akarták alázni Rachelt. Átnézte a ruhákat: igen, mindegyik csak arra volt jó, hogy nevetségessé tegye.

Ráadásul emlékei szerint Rachel sohasem volt az a magamutogató fajta. Félénk volt és csendes, amolyan szürke kiséger, de volt humorérzéke, és sokat mosolygott. Damon azt is tudta – még hozzá onnan, hogy egyszer az egyetemi éveikben Rachel náluk töltött egy hétvégét, és összefutott vele a fürdőszobán kívül, amikor csak egy szál törülköző volt rajta –, hogy fantasztikus domborulatokkal áldotta meg az ég.

De ennél is többet fedezett fel vele kapcsolatban azon az éjszakán, amikor Celeste-et keresték. Kettesben voltak, beszélgettek és álmodoztak, és Damon olyan erős köteléket érzett kettejük között, amihez foghatót sem azelőtt, sem azóta nem tapasztalt senkinél. Persze próbált nem sokat gondolni a dologra, ugyanis nem kötelékeket akart az élettől.

Figyelme ismét visszatért a ruhákra, és megpillantott egy bájos darabot, amin erdei állatok voltak, és mélyvörös színe miatt remekül állt volna Rachelen.

– Ki választotta ezt neki? – kérdezte, és kezdte azt hinni, hogy a mostohatestvérek közül legalább az egyik jó szívvel van Rachel iránt.

Amikor azonban felnézett, Gretchen csak a szemét forgatta.

– Jaj, azt csak véletlenül fogtam a többi közé. Az egyik ügyfelemnek szántam. Stílustanácsokat adok olyanoknak, akiknek semmi érzékük a divathoz, hogy ne nézzenek ki túl rémesen.

– Szép ruha – mondta Damon.

– Ó, ez Rachelen szörnyen állna. Csak felhívná a figyelmet a... – Gretchen suttogóra halkította a hangját – méretére.

Damon azonban úgy vélte, a ruha remekül kiemelné Rachel csodás domborulatait. El is döntötte, hogy megveszi neki Celeste nevében. Így jó pontot szerezhethet a nővérénél, akinek valószínűleg még eszébe sem jutott karácsonyi ajándékot venni a legjobb barátnőjének, és amennyiben Celeste korábban odaadja neki, Rachelnek lesz mit felvennie a céges bulira – mindenki jól jár.

Miután kifizette és becsomagoltatta a ruhát, Rachel keresésére indult. Nem is volt olyan könnyű rátalálnia a sötétben, pedig az összes kirakatot ellenőrizte.

– Rach?

Hirtelen egy zseblámpa fénye vakította el, és amikor kitisztult a látása, Rachelt látta előbukkanni az első kirakattól, amit korábban már megnézett.

– Bocsi. El fogunk késni? – kérdezte a lány, és kikapcsolta a zseblámpát.

– Nem, ha most azonnal indulunk.

– Mehetünk. – Rachel felkapta a táskáját a padlóról, és sietős léptekkel megindult az ajtó felé. Félúton sikerült összeütköznie Damonnal, amitől csak még zaklatottabbá vált. – Jaj, bocsi!

Damon elmosolyodott, majd higgadtan belekarolt. Semmit sem változott, gondolta. Mindig is kissé félnék és rettenetesen ügyetlen volt. Már az egyetemen is ugyanilyen túlméretezett kötött holmikot hordott, és a haja is pontosan így hullámozott az arca körül.

Biztos pont volt Damon életében, és családtagként tekintett volna rá, ha az nem lett volna sértés Rachelre nézve. Damon kénytelen volt elviselni a saját családját, azt viszont sohasem értette, hogy Rachel miért hajlandó elviselni Celeste-et.

– Mi volt a kirakattal, ami nem várhatott holnapig?

Rachel elhúzta a száját.

– Hannah-nak igaza volt, én hibáztam. Az egerek... Túl nagy volt a kísértés.

– Egerek?

– Gyere, megmutatom. – Rachel magával húzta Damont a legtávolabbi kirakatig. – Látod az egeret?

Damon végigjáratta tekintetét a gyönyörű, mézeskalácsból épített falun.

– Nem.

– Akkor jó munkát végeztem – vigyorodott el Rachel. – Próbáld lemenni egy gyerek szintjére.

Damon kétkedő pillantást vetett a lányra, de azért leguggolt, s a mézeskalács házikók ablakai mögött megannyi új világ tárult a szeme elé: nappalik, üzletek, s az egyik szobában, egy karácsonyfa mellett egy apró kisegér feküdt egy fotelban összekuporodva.

– Látom! – kiáltott fel lelkesen.

Rachel szélesen elmosolyodott.

– Minden ablakban van egy egér – magyarázta. – El vannak rejtve. Ez amolyan kincsvadászat a kisgyerekeknek.

– Mindegyik ilyen? – kérdezte Damon, és ismét végignézett a gyönyörű kirakaton. – Mert ez fantasztikus. Te készítetted?

Még szép, hogy ő. A kirakat is pontosan olyan, mint Rachel: szép látvány, de a felszín alatt ennél sokkal több rejtőzik.

Ne gondolj rá! – figyelmeztette magát Damon.

– Igen – felelte Rachel, és szerényen lesütötte a szemét. – Minden évben én készítem őket. De nem mindegyik egyforma. Ez itt az étel- és italválasztékunkat mutatja be. Van egy a női ruhákra, a lakberendezési termékekre, a gyerekeknek való ajándékokra... gyakorlatilag az áruház főbb

részlegeire.

– Megmutatod őket?

Damon agyában formálódni kezdett egy ötlet. Semmi köze nem volt ahhoz, hogy több időt tölthessen Rachellel, annál több viszont az üzlethez – ahogy annak lennie kellett.

Ha a többi kirakat is ilyen látványos, mint ez, akkor talán éppen Rachelre van szüksége ahhoz, hogy végre működjön a legújabb projektje.

– Nem várokoztatjuk meg Celeste-et? – Rachel aggódalmasan ráncolta a szemöldökét.

Damon megnyugtatóan elmosolyodott.

– Ő várhat. Szeretném látni a munkádat.

Amikor a lány bájosan elpirult, Damon tudta, hogy a mosolya most is megtette a hatását.

– Rendben. Gyere.

2. FEJEZET

Húsz perccel később Rachel beült Damon drága sportkocsijának anyósülésére, s mialatt a férfi beindította a motort, neki az járt a fejében, mennyire elbűvölőnek találta Damon a kirakatait. Nem hitte volna, hogy egy playboy üzletembernek ennyire tetszenek majd az apró ünnepi jelenetek.

Sok idő telt el, amióta utoljára bepillantott a sármos, nyájas modorú, tökéletes üzletember maszkja mögé, melyet Damon a világ felé mutatott. Utoljára kamaszkorukban fordult elő, és akkor is mindössze egyetlen éjszaka erejéig láthatta Damon igazi énjét.

Az a tény, hogy egyetlen éjszaka immár egy évtizede tartó rajongást tudott ébreszteni benne, nem volt lényeges. Rachel szinte biztos volt benne, hogy az akkori fiúnak már nyoma sincs, mégis őt vélte felfedezni Damonban, amikor boldogan csodálta ezeket a furcsa és mesészerű kirakatokat.

– Azt mondd, a te dolgod a kirakatrendezés? – kérdezte a férfi, miután besorolt a londoni forgalomba.

– Igen. Ez a specialitásom.

– És más üzleteknek is dolgozol, vagy csak a mostohaanyádnak?

Rachel meglepetten pislogott.

– Ööö... csak a Hartbury'snek. Mármint... ez a munkám része.

– Mintha Celeste azt mondta volna, hogy újabban marketinggel és közösségi médiával foglalkozol. Tudod, szabadúszóként, mint én.

Rachel elnevette magát.

– Hát, az azért túlzás.

– Akkor pontosan mit csinálsz?

Rachel nem tudta, miért érdekli Damont a dolog, de megválaszolta a kérdését.

– Az áruházban dolgozom, kasszázok, árut pakolok. Mindenkinek be kell segíteni, ha nagy a forgalom, főleg karácsony körül. De a kirakatokért is én felelek, én kezelem a közösségimédia-felületeinket, és én tartom karban a weboldalunkat. Nem a webshopot, hanem a blogot meg a többi.

Ez így elég figyelemreméltónak hangzott. A Hartbury & Sons közösségimédia-felületein megsokszorozódott a forgalom, amióta Rachel átvette a kezelésüket – főleg miután elkezdett képeket posztolni az általa berendezett kirakatokról –, és a blognak is elég jó volt a látogatottsága. Még arra is sikerült rábeszélnie a mostohaanyját, hogy állja egy online tréning költségeit, és az áruház élvezhette újonnan megszerzett tudása előnyeit.

Ő maga mégsem érezte fényesnek a teljesítményét. Hiszen még mindig otthon lakott, és kénytelen volt elviselni a mostohatestvérei gonoszságát, amiből a jelek szerint az apja semmit sem vett észre. Ráadásul a teljesítményét nem lehetett egy lapon említeni Celeste komoly akadémiai karrierjével és tévés megjelenéseivel, Damon üzleti sikereiről már nem is beszélve.

Meg sem próbált úgy tenni, mintha értené, pontosan mit csinál a férfi. Celeste elmondása szerint gyengélkedő vállalatok alkalmazták, hogy ismét nyereségessé tegye őket – afféle üzleti varázslónak számított. Bármivel foglalkozott is, egyértelműen sikeres volt benne. Még Celeste is büszke volt rá, bár ennek sosem adott igazán hangot.

Ehhez képest Rachelnek csak halvány álmai és reményei voltak a karrierjével kapcsolatban, és nem is tudta őket megfogalmazni. Annyit tudott, hogy szeretne a maga ura lenni. Jó lenne otthonról dolgozni, valami kreatív munkakörben, amiben kiteljesedhet. A Hartbury'snél végzett munka egyáltalán nem ilyen volt.

Ismét emlékeztette magát, hogy ne szaladjon előre. Mindig csak a következő lépésre összpontosítani! Így birkózott meg az anyja halálával és az apja váratlan új házasságával is, valamint azzal, hogy mozaikcsaládba került, ahol éppúgy kívülállónak érezte magát, mint Oxfordban, az egyetlen. Igen, szép sorjában kell haladni, lépésről lépésre.

– Mit szeretsz a legjobban a munkádban? – kérdezte Damon, és őszinte érdeklődés csengett ki a hangjából.

Rachel melegséget érzett a szíve körül – mert nagyon úgy tűnt, hogy ő az egyetlen, akit érdekel, mi van vele. Még az apja sem kérdezte meg tőle soha, mit szeretne igazán. Rachel azzal mentegette, hogy túl sok minden jár a fejében. Mióta szívroham gyanújával kórházba vitték, szórakozottá vált.

De már a rosszullete előtt is azt hitte, hogy szeretsz a Hartbury'sben dolgozni, emlékeztette Rachelt egy halk hang, ő azonban elhessegette a gondolatot. Az apjának vannak hibái, de imádja őt. Azért is nősült újra, mert szeretne volna ismét családdal körülvenni Rachelt – neki pedig nem volt szíve megmondani neki, hogy kevésbé érzi magát egy család tagjának, mint akkor, amikor még csak ketten voltak.

Hirtelen ráeszmélt, hogy Damon még mindig a válaszára vár.

– Szeretem a kirakatrendezést – felelte elgondolkodva. – Jó móka, és nagyon kreatív feladat. Imádom figyelni a gyerekek arcát, amikor meglátják az eredményt.

– De nem ez a kedvenc feladatod?

– Azt hiszem, jobban szeretem a közösségi médiás részét. Ami meglepő, mert sose volt erősségem a kommunikáció.

Rachel tekintete egy pillanatra találkozott a férfiével. Damon nem mondott ellent neki, és ő ezt nagyra értékelte, a családja ugyanis sokszor megpróbálta ráerőltetni a saját nézőpontját.

– Mit szeretsz benne?

Damon bekanyarodott egy sötét utcába két magas épület között, és Rachel arra gondolt, hogyan ismerheti ilyen jól a várost. Ő maga sosem merte megkockáztatni, hogy kocsival közlekedjen Londonban, de úgy tűnt, Damonnak meg se kottyán.

Persze Damont igazából semmi sem tudta kibillenteni az egyensúlyából. Már tizennyolc évesen is ilyen volt, amikor Celeste és Rachel egyetemi szállásán lógott, Rachel érzése szerint azért, hogy ne kelljen otthon lennie a szüleivel. Már akkor is magabiztosabb és elbűvölőbb volt, mint amiről Rachel valaha is álmodhatott volna.

– Szóval? – A férfi beparkolt két városi terepjáró közé, és még csak a tolatóradart se használta.

– Mit szeretsz a közösségi médiában?

– Ööö...

Rachel kereste a megfelelő szavakat, de ekkor megcsörrent a telefonja. Celeste volt az: tudni akarta, mikor érnek oda, mert már csak pár perc volt hátra a forgatás kezdetéig. Miközben kiszálltak, Rachel biztosította, hogy pillanatokon belül ott lesznek.

Miután bontotta a vonalat, Damon könnyedén odavetette neki:

– Majd később elmondod, mit szeretsz a közösségi médiában.

Aztán lassúléptekkel, elindult a bejárat felé, mint aki nagyon ráér. Rachelt mozihősre emlékeztette izmos testével és a lámpafényben fénylő, sötét hajával. Addig bámulta őt, amíg Damon hátra nem szólt a válla fölött, hogy igyekezzen.

Rachel megszorította lépteit. Elég az álmodozásból: itt az idő, hogy megvalósítsa a terveit.

Hát ez rémes.

Damon szerette a nővérét, tényleg szerette, de ettől még nem volt vak a rengeteg hibájára. Az egyik ilyen hiba az volt, hogy mindig makacsul ragaszkodott az igazához, és ezt most a médiakedvenc Theo Montgomery, a kvízműsor házigazdája is kénytelen volt megtapasztalni.

– Én csak azt mondom, hogy a válasz, ami azon a kártyán van, nem teljes, így nem megfelelő fényben tünteti fel a közönség előtt a karácsonyi hagyományokat – közölte Celeste, és keresztbe tette karját a csillogó karácsonyi pulóver fölött, amit a kellékesek erőltethettek rá, mert önszántából soha nem viselt volna ilyesmit.

Damon mellett Rachel szemmel láthatóan feszengett, és megpróbált eltűnni a kötött ruhájában. A férfi nem is tudta hibáztatni, ez tényleg kész gyötrelme volt.

Már a megérkezésük pillanatában tudta, hogy rosszul fognak alakulni a dolgok, ugyanis amint beléptek az épületbe, Celeste türelmetlenül nekik támadt:

– Mi tartott ilyen sokáig? – Majd megragadta Rachel karját, és húzta maga után. – Hadd találjam ki: az öcsém flörtölt a testvéreiddel.

Damon legnagyobb meglepetésére Rachel azonnal a védelmére kelt.

– Igazából az én hibám volt. Meg kellett igazítanom az egyik kirakatot indulás előtt.

Nem említette késésük valódi okát, nevezetesen azt, hogy Damon az összes kirakatot meg akarta nézni. Rachel egyszerűen túl kedves, hogy bemártsa a nővérénél.

– Ez nem egy „könnyed, intellektuális ünnepi kvíz” akar lenni? – kérdezte Rachel suttogva.

– Ezt mondta anyának és apának múlt héten a vasárnapi ebédnél – mormolta Damon. – Nem is voltak valami lelkesek, hogy részt vesz benne.

Szüleik, akik mindketten tudósok voltak, sohasem nézték jó szemmel a nővére tévés, rádiós vagy podcastszerepléseit, mert nekik nem voltak elég mélyenszántók. De Celeste még így is ezerszer közelebb állt a tökéletes gyermekről kialakított képükhöz, mint Damon. De ő többé már nem is akart megfelelni nekik.

– Nem tűnik könnyednek – suttogta Rachel.

A színpadon Theo elsütött egy viccet, amin a többi játékos idegesen nevetgélt, Celeste azonban csak mérgesen bámult a műsorvezetőre.

Damon már abban a pillanatban tudta, hogy Theo és Celeste nem fognak kijönni egymással, amikor a férfi odalépett hozzájuk, és bemutatkozott. Damon szinte hallotta nővére gondolatait: *Ez a pasas túl barátságos, túl simulékony. Csak az arca és a neve miatt van itt, fogalma sincs azokról a témákról, amikről a kérdések szólnak.*

Celeste gyűlölte, ha az emberek azt gondolták, nincs igaza, de volt valami, amit ennél is jobban gyűlölt: az, ha valaki azt képzelte, neki van igaza, pedig valójában csak nem értette Celeste érvelését.

Gyanítható volt, hogy Theo előre látta a konfliktus lehetőségét, mert a szokásosnál is elbűvölőbben viselkedett, ami rossz húzás volt, Celeste ugyanis csak még bosszúsabb lett tőle. Ki nem állhatta ugyanis azokat az embereket, akik stílusosak voltak ugyan, de semmi érdemlegeset nem tudtak felmutatni szellemi téren.

Damon feltételezte, hogy nővére őt is csak azért hajlandó elviselni, mert családtag, vagy talán azért, mert Rachel közölte vele, hogy ez a kötelessége. Kettejük barátsága volt az egyetlen, ami megakadályozta Celeste-et abban, hogy ő is olyanná váljon, mint a szüleik.

A rendező végül egy szünettel vetett véget Theo és Celeste háborújának, és Damon nem irigyelte azt a szerencsétlent, akinek a felvételekből valami könnyed kvízt kell vágnia, amit aztán leadhatnak majd valamikor karácsony előtt.

Sejtette, hogy valaki hamarosan elbeszélget a nővérével arról, mi az elvárható viselkedés egy kvízműsorban. Ezt maga Damon is megtette volna, de ekkor meglátott egy fiatal nőt, aki kiválasztott egy-egy embert a közönség soraiból, akik aztán felálltak, és kísétáltak a stúdióból.

Úgy döntött, odamegy hozzá, és kideríti, miről van szó, mert szeretett volna lelépni, és Rachelt is magával vinni.

Amikor Damon egy rajongó tekintetű produkciós asszisztens társaságában visszatért, és elmondta, mit kellene tenniük, Rachel elfintorodott, bár azt megkönnyebbülten konstataálta, hogy nem csak rá van ilyen hatással a férfi.

– Hogy mit? – kérdezte elképedten.

– Lelkesen köszönteni az új évet! – vágta rá Damon boldogan.

– Most?

– Aha.

– December elsején?!

– Nagyon úgy tűnik!

Damon még mindig vigyorgott, ezért Rachel az asszisztens felé fordult, hátha kap valami bővebb magyarázatot.

– Néhány stúdióval arrébb épp az újévi visszaszámlálást forgatjuk – mondta az asszisztens –, de a partizók fele nem jött el, mert elakadt a metró, így önkénteseket próbálunk összeszedni más

stúdiókból.

Rachel döbbsen pislogott. Ő mindig azt hitte, hogy a visszazámlálás élőben történik; ezt meg is mondta az asszisztensnek.

– Sosem állítottuk, hogy élőben megy – jött a felelet.

– Ugyan már, Rach, ugye nem hitted, hogy azoknak a hírességeknek nincs jobb dolguk szilveszterkor, mint együtt lógni az átlagemberekkel egy stúdióban?

Damon szavai gúnyosnak tűnhettek volna, de elkerekítette a szemét, és némán ezt tátogta az asszisztens háta mögött: „Én is azt hittem.”

Rachel magába fojtotta a nevetést.

– Persze hogy nem. Szóval mit kell csinálni?

– Egyszerűen csak jól érezni magukat. Bulizni, táncolni. – Az asszisztens alaposan megnézte magának Rachelt. – Gondolja, hogy menni fog?

Nem!

A bulizás sosem volt az ő műfaja. Csak azokon a partikon vett részt, amelyekre Damon valahogy meghívatta őt és Celeste-et a rendszeres látogatásai alkalmával.

Például amikor Celeste elveszett, és egész éjjel őt keresték... De nem, nem fog arra az éjszakára gondolni!

Rachel tudta, hogy Celeste miatt maradnia kellene, bármennyire is gyötrelmes volt figyelni a csatáját a műsorvezetővel, de egy hang teljesen mást harsogott a fejében: arra biztatta, hogy szórakozzon. Hogy táncoljon és bulizzon Damonnal, úgy, ahogy tizennyolc éves korában szeretett volna. Ő persze szokás szerint tudomást sem vett a hangról, Damonnak azonban más tervei voltak.

– Naná, hogy menni fog neki! – vágta rá boldogan, és átkarolta Rachel vállát.

Rachel maga sem tudta, mi üthetett belé – gyaníthatóan köze volt hozzá Damon mámorító közelségének –, de így szólt:

– Oké, benne vagyok.

– Remek! – lelkesedett az asszisztens. – Ööö, nincs esetleg magánál valami... bulizósabb ruha? Mármost... megkérhetek valakit a sminkesek közül, hogy segítsen egy kicsit, de nem tudom, hogy a kellékeseknek lesz-e olyan ruhájuk, ami ööö... megfelelne.

Rachel már éppen készült visszavonulót fújni, amikor megszólalt Damon:

– Aggodalomra semmi ok, van megoldás. Csak be kell hoznom a kocsiból. Mindjárt jövök.

Távozása után Rachel a döbbsen álldogáló asszisztens felé fordult.

– Fogalmam sincs, mire készül, de gyanítom, hogy jobb lesz, ha elfogadom az ajánlatát, ami a frizurát és a sminket illeti.

– Oké, kövessen – felelte ragyogó arccal az asszisztens.

3. FEJEZET

Amikor Damon visszatért a kocsijától, Rachel sehol sem volt.

– Ez Rachel ruhája? – kérdezte az asszisztens, majd válaszra sem várva kikapta a kezéből a táskát. – Remek, odaviszem neki. Maga addig menjen be, és igyon valamit. Hamarosan kezdünk.

Damon besétált a stúdióba, elvett valami pezsgőféleséget a helyiségben keringő pincérek egyikétől, és alaposan megnézte magának a tömeget. Jól látható volt, kik azok, akik eleve a forgatásra érkeztek, és kiket hoztak be utólag az öltözőkük alapján.

Úgy döntött, hogy a munkához viselt öltönye megfelel a célnak, és a Rachelnek vásárolt ruha is jó volt – bár így Celeste kénytelen lesz maga kiválasztani a karácsonyi ajándékot a legjobb barátnője számára.

Magá a stúdió is készen állt a partira. A főszínpad mellett hatalmas digitális óra mutatta az éjfélig hátralévő időt. Este tíz harmincnál állt, pedig valójában még csak nyolc körül lehetett. A dekorációja ízléses volt, de nyomába sem érhetett Rachel kirakatainak. Magas, koktélbár stílusú asztalok álltak elszórtan a teremben, így a vendégeknek volt hol csoportosulniuk, a színpadon pedig egy zenekar készülődött. A házigazda, egy ismert tévés személyiség, a rendezővel egyeztetett a színpad egyik oldalán.

Az egyik asszisztens tapsolt egyet, így próbálva felhívni magára a figyelmet, de Damon ügyet sem vetett rá, mert ebben a pillanatban kinyílt a stúdió ajtaja, és besétált rajta Rachel, ő pedig nem tudta levenni róla a tekintetét.

– Fantasztikusan nézel ki – mondta, amikor a lány közelebb ért hozzá.

– El se hiszem, hogy megvetted ezt a ruhát. Tiszta szerencse. Kinek szántad? – kérdezte Rachel.
– Annyira cuki.

– Neked – felelte Damon őszintén, mire a lány a homlokát ráncolta. – Megláttam a kupacban, amiket felpróbáltál, és ez volt az egyetlen, ami illett hozzád. Gondoltam, hogy Celeste szívesen megajándékozna vele karácsonyra.

Akkor még teljesen szokványosnak tűnt az ötlet, most viszont, hogy hangosan kimondta, Damon elbizonytalanodott, s a jelek szerint Rachel is így érezhetett.

– Ez... igazán kedves tőled.

A *kedves* jobb volt, mint a *furcsa*, ezért Damon nem vitakozott.

– Kicsit a kirakataidra emlékeztet – jegyezte meg.

Rachel arca felragyogott.

– Én is pont erre gondoltam, amikor megláttam. De aztán Gretchen azt mondta, túlságosan felhívna a figyelmet a... méreteimre.

– Hidd el nekem, pont a megfelelő helyeken hangsúlyozza az alakodat. Elképesztően jól nézel ki.

Damon tudta, hogy nem lenne szabad így tekintenie nővére legjobb barátnőjére, főleg mivel Rachel eddig semmi jelét nem adta, hogy érdeklődne iránta.

Kivéve azt az éjszakát, emlékeztette egy néma hang. Akkor megcsókolhattad volna, ha akarod.

De mégsem tette, mert Celeste a legjobb barátnője volt. Mert nem az a fajta lány volt, akivel szórakozhatott volna, mást pedig nem ismert. Ráadásul Rachel sokkal mélyebben látott a lelkébe, mint szerette volna, és ez eléggé megijesztette.

Félénk mosoly jelent meg az arcán, és ismét a ruháját kezdte tanulmányozni.

– Tényleg úgy néz ki, mint a kirakataim, mi?

Valaki tapsolt egyet, és hangosan kérte, hogy mindenki foglalja el a helyét.

– Gyere, kezdünk. – Damon karon fogta Rachelt, és megindult vele a bár felé. – Szerezzünk egy pohár pezsgőt, utána mesélhetsz még nekem a kirakataidról és a munkádról, amíg nem kezdődik a visszaszámlálás.

– Komolyan érdekelnek a kirakataim? – kérdezte Rachel döbbsenten.

– Igen, nagyon is. – És nem csak azért, mert a lány arca mindig felragyog, valahányszor olyasmiről beszél, ami fontos neki. Vagy mert szereti hallani dallamos hangját. Ezek a dolgok nem fontosak... legalábbis nem kellene, hogy azok legyenek.

Nem, azért érdeklik a kirakatok, mert támadt egy ötlete, amivel mindketten elérhetik azt, amire szükségük van az életben. Már amennyiben sikerül meggyőznie a lányt, hogy adjon neki egy esélyt.

Csak üzlet, semmi más.

Damon nem győzte emlékeztetni magát erre a tényre.

– És már csak tíz perc van éjfél! – kiáltott fel a házigazda, amikor a zenekar az aktuális szám végére ért.

A tömeg pedig hangosan ujjongott.

– Vicces – mormolta Damon. – Mintha egy perccel se lenne több negyed tíznél.

Rachel a tenyere mögé rejtette vigyorát, amikor az egyik operatőr elsuhant mellettük.

– Igen, nagyon fura.

Csakhogy valamiért mégsem volt az. Ó, természetesen elég vicces volt úgy tenni, mintha szilveszter éjszakája lenne, de Damonnal tölteni az estét? Az közel sem volt olyan fura, mint várta.

Érzett némi büntudatot, amiért magára hagyta barátnőjét, de amúgy sem lett volna képes másfél órán keresztül figyelni Celeste és Theo Montgomery csatározását. Ha nem bukkan fel az asszisztens, valószínűleg kimenekült volna a mosdóba, és utána vissza se megy a stúdióba. Tényleg nem bírta a konfliktusokat.

Damonnal bulizni sokkal élvezetesebb volt, mint eljátszani, hogy eltévedt a folyosókon. Ráadásul a férfi komolyan érdeklődött a kirakatai iránt. És nemcsak azok iránt: kikérdezte a munkájával kapcsolatban, tudni akarta, milyen ambíciói vannak, és mik az álmái. Még senki sem volt ennyire érdeklődő ezekben a témákban, a családja és Celeste sem; bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy Rachel mindig zárkózottá vált, ha a terveire terelődött a szó, ezért Celeste végül feladta a kérdezősködést.

Rachel tudta, hogy barátnője csak jót akar, de képtelen volt elárulni neki, hogy mások közösségimédia-oldalait szeretné kezelni szabadúszóként, mert Celeste karrierje ennél jóval nívósabb volt.

Ami viszont Damont illeti... Rachel valamiért nem találta annyira ijesztőnek a tényt, hogy gazdag és sikeres. Talán azért, mert a férfi annyira könnyedén kezelte a sikereit; mintha csak azt csinálná, amit szeret, és amiben jó.

Nagyszerű volt együtt tölteni vele az estét, látni a férfit, akivé lett, a fiú helyett, aki az emlékeiben élt. Furcsa volt rádöbbsenni, hogy tízéves ismeretségük során a main kívül csak egyetlen éjszaka volt, amit kettesben töltöttek. S az az egyetlen éjszaka valósággal az agyába égett... Hirtelen kíváncsi lett, vajon Damon is emlékszik-e rá.

– Emlékszel még arra az éjszakára az egyetemen, amikor Celeste elveszett?

Könnyed hangnemben tette fel a kérdést, Damonnak semmi oka nem volt mozdulatlaná dermedni a szavai hallatán, mégis ez történt. Bár az is lehet, hogy csak képzelődött... mindenesetre a következő pillanatban a férfi már mosolygott, és a tartása is ellazult.

– Amikor bezárták a könyvtárba, mert pár perccel zárás előtt beosont, hogy megnézzem valamit egy esszéhez? – kérdezte.

– Igen.

Rachel Damon szemébe nézett. Alig merte elhinni, hogy a férfi is ugyanúgy emlékszik arra az éjszakára, mint ő: felejthetetlen epizódként az amúgy unalmas életben.

No nem mintha Damon élete unalmas lett volna. Valószínűleg gyakran átbeszélgette az éjszakát másokkal. Annak idején Rachel azt remélte, Damon azért nyílt meg előtte, és azért hallgatta figyelmesen, amikor a saját életéről mesélt, mert különleges a számára. Így utólag visszatekintve viszont arra a következtetésre jutott, hogy alighanem mindenkiel így viselkedik. Az egész világon voltak barátai, és a nők sorban álltak, hogy együtt tölthessék vele az éjszakát – és nem

csak beszélgetni akartak vele. Míg Rachelnek nem volt senkije és semmije Celeste-en és a családján kívül...

A bulizók többsége a táncparketten csoportosult, és Damon is kinyújtotta a kezét Rachel felé. Ő nem tudott táncolni. Az alkalmatlansága miatt a balettórától is eltanácsolták gyerekkorában, és azóta egyszer sem táncolt.

Most viszont azt várták tőle, hogy egy tévéműsorban ringatózzon a zene ritmusára Damon Hunterrel, ő pedig mindennél jobban vágyott rá, hogy megtehesse, mert ez olyan lehetőség volt, amiről eddig még csak álmodni se mert. Görcsbe rándult gyomorral követte a férfit a parketre, és ügyet sem vetett a belső hangra, amely egyre csak azt hajtogatta, milyen rettenetes ötlet ez.

– Ezer éve nem táncoltam – jegyezte meg Damon, amikor a karjába vonta.

Rachel azt se tudta, hová tegye a kezét, de a férfi megoldotta a problémát: egymásba fűzte ujjait, a másik kezét pedig Rachel derekára tette.

A korábbi pörgős számok után a zenekar ezúttal egy jóval lassabb és szexibb dallamot játszott. Damon kicsit közelebb húzta magához Rachelt, akinek az járt a fejében, milyen nevetségesen nézhetnek ki együtt. Másfél fejjel alacsonyabb volt a férfinál: teljesen hátra kellett volna döntenie a fejét, ha az arcába akar nézni. Ehelyett a mellkasára szegezte tekintetét, és próbálta nem elképzelni, milyen is lenne kigombolni az ingét.

– Jól vagy? – mormolta Damon.

– Aha.

Rachel nem volt benne biztos, hogy képes lenne szavakat formálni ebben a pillanatban. Mikor ér már véget ez a szám? Tudta előre, hogy a tánc nem jó ötlet. Fogalma sem volt, mihez kezdjen magával, de azért merev mosolyt erőltetett az arcára a kamerák kedvéért.

– Ahhoz képest egy kicsit túl erős a szorításod – felelte Damon könnyedén.

Rachel csak ekkor döbbsen rá, hogy a férfi zakójának hajtókáját markolja. Damon eleresztette a derekát, lefejtette magáról az ujjait, majd a zakója alá csúsztatva és a csípője fölé vezette a lány kezét. Rachel még az ingén keresztül is érezte tenyere alatt a testéből áradó forróságot.

Hú, ez nagyon rossz ötlet volt...

Felnézett; Damon önelégülten vigyorgott.

– Nem jobb így?

– Az öltönyödnek biztosan – felelte Rachel, és csodálkozott, hogy képes volt megszólalni.

Damon kuncogott, majd ismét Rachel derekára simította a kezét, akinek finom borzongás futott végig a gerincén. Még sosem volt ennyire közel a férfihoz, és csak arra tudott gondolni, hogy talán soha többé nem is lesz lehetősége ennyire közel kerülni hozzá.

Az évek óta elfojtott vágyak hirtelen felszínre törtek, és erős késztetést érzett, hogy olyan kockázatokat vállaljon, amelyektől korábban mindig visszariadt. Azon morfondírozott, milyen lenne végre hangot adni a vágyainak. És mihez kezdene, ha Damon érdeklődést mutatna iránta.

Még akkor is csak erre tudott gondolni, amikor elhallgatott a zene, és a házigazda elkezdte az éjféltől visszaszámlálást. Megálltak, de nem húzódtak el egymástól, és Rachel a fejét hátravetve felnézett a ragyogó kék szempárba.

Győzködte magát, hogy ez az egész csak színjáték. Bármi is történjék, az holnap már nem fog számítani. Olyan lesz az egész, mint valami álom vagy tündérmese. Miután ezt eldöntötte magában, lábujjhegyre emelkedett, így a szája csábítóan közel került Damon szájához, aki maga is közelebb hajolt hozzá.

– Boldog új évet – mormolta Rachel. Érezte, hogy elkerülhetetlen az, ami következik, és ha akart volna, sem tud elhúzódni.

– Boldog új évet, Rachel – suttogta Damon, majd egy kicsit még lejjebb hajolt...

Amikor a férfi ajka végre az ajkához ért, Rachel úgy érezte, tűzijátékok robbannak a szemhája mögött. Döbbenetes érzés volt ennyi év után megcsókolni Damon Huntert. Képes lett volna egy örökkévalóságig csókolni, de ekkor egy produkciós asszisztens oldalba bökte a könyökével, és odasziszegte neki:

– Most énekelniük kellene!

Amikor elhúzódott a férfitől, Rachel rádöbbsent, hogy a vendégek egymásba karolva éneklék az *Auld Lang Syne*-t, nem igazán ragaszkodva a szöveghűséghez.

Damon a tarkóját dörzsölgette azzal a kezével, amellyel az imént még őt szorította magához.

– Azt hiszem, jobb lenne...

– Persze. Gyere!

Rachel csatlakozott a körben álló emberekhez, és az idegenek, akikbe belekarolt, hirtelen korántsem tűntek annyira ijesztőnek a számára, mint az egyetlen ismerős férfi a helyiségben. Remélte, hogy Damon veszi a lapot, és valaki másba karol éneklés közben.

Kicsivel később pedig, amikor biztos volt benne, hogy Damon nem figyel, kilépett a körből, és megindult a stúdió ajtaja felé, még mielőtt bárki is megállíthatta volna.

Nem éjfél van, és nem újév. Ez nem valaminek a kezdete, és ő még mindig a jó öreg Rachel Charles – még akkor is, ha egy pillanat erejéig valaki teljesen másnak érezte magát.

4. FEJEZET

Hol van Rachel?

Damon körülnézett a helyiségben. A becsípott közönség még mindig ölekezett és táncolt. A zenekar ismét játszott, ezúttal valami vidámat. Ez nem olyan zene volt, amelyre ismét magához ölelhette volna Rachelt, bármennyire is szerette volna.

Persze ahhoz előbb meg kellene találnia.

Gyanította, hogy a lány nem is tervez visszatérni a felvétel hátralevő részére.

Megcsókolta. Bár az este nagy részében újra meg újra emlékeztette magát arra, hogy Rachel Charles a nővére legjobb barátnője, továbbá az egyetlen nő az ismeretségi körében, aki soha semmilyen érdeklődést nem mutatott iránta, mégis megcsókolta – és szörnyű lelkiismeret-furdalás gyötörte emiatt.

Igen ám, de: ahogy a lány a zakóját szorongatta... ahogy a karjába simult, és hozzábújt... ahogy a mellkasára hajtotta a fejét... Tényleg csak az ő szíve dobogott hevesebben azokban a pillanatokban? És nem Rachel volt az, aki lábujjhegyre emelkedve felé nyújtózott, amikor az óra elütötte az éjfélét? Vagy csak képzelődött?

Felsóhajtott. Valószínűleg igen.

Azért eshetett meg, mert Rachel szóba hozta azt a régi éjszakát. Azt, amikor Damon úgy érezte, végre valaki megérti. Hogy elég közel van egy másik emberi lényhez ahhoz, hogy az illető láthassa, mi rejtőzik a lelke mélyén. Rachel számára mindez bizonyos csak egy vicces történet volt, egy jó kis sztori, hogyan kutatták át egész Oxfordot Celeste után, és hogyan találtak rá másnap reggel a könyvtárban, ahol az asztalra borulva aludt a lenémített telefonja mellett.

Damon számára viszont mérföldkő volt az a nap. Persze még túl fiatal és túl részeg volt ahhoz, hogy ezt felfogja, de minden későbbi látogatása során, valahányszor újra találkozott Rachellel, egy kicsit nőtt benne a bizonyosság.

És elzárkózott tőle, mert megrémítette az a lelki rokonság, az a rejtett kötelék, mely azon a bizonyos éjszakán összefűzte őket. Jól ismerte magát ahhoz, hogy tudja, nem kér azokból az elvárásokból, melyeket egy ilyen kötelék magával hozhat. Rachel más volt, mint azok a lányok, akikkel együtt volt, és tudta, hogy nem lenne képes egyszerűen csak lefeküdni vele, aztán hátat fordítani neki.

Szóval egészen mostanáig nem gondolt rá másként, csakis Celeste legjobb barátnőjeként. Ma viszont megcsókolta, és a lány elmenekült tőle. Ennél több információra nem is volt szüksége.

Leült az egyik bárszékre a koktélasztalok mellett, és figyelte a partit, mely nélküle és Rachel nélkül folytatódott. Úgy tűnt, mindenki más jól érzi magát.

Vissza kellene mennie Celeste-hez. Mostanra már biztosan befejezték a forgatást. Vetett egy pillantást az órájára, majd kiosont az ajtón, és remélte, hogy senkinek sem tűnik fel a távozása.

Celeste éppen akkor viharzott ki a pihenőszobából a tőle megszokott fekete ruhákban. A sminkje és a haja továbbra is tökéletes volt, csak komor arckifejezése rontotta az összehatást.

– Hol a fenében voltál? És hol van Rachel?

– Elráncigáltak bennünket egy újévi parti felvételére, mert nem volt elég statisztájuk. A te forgatásod amúgy is elhúzódott.

Celeste a szemét forgatta, majd félretolta az útból, és öles léptekkel megindult a folyosón.

– De csak azért, mert az a pasas folyton elbaltázott mindent.

Damon elrejtette a mosolyát.

– Legyünk igazságosak: Theo Montgomery csak felolvasta a válaszokat a kártyáiról.

– Mert nem elég okos ahhoz, hogy bármit is tudjon fejből – vetette oda neki Celeste a válla fölött, majd összerezzen, amit Damon nem sokszor látott tőle. Ugyanilyen szokatlan volt a halvány pír is, amely az arcán megjelent.

Damon felvonta a szemöldökét, és visszafordult. Láttá, hogy Theo éppen akkor lépett ki a folyosóra, s a tekintetéből egyértelmű volt, hogy Celeste minden szavát hallotta.

Damon odalépett hozzá, és kezet nyújtott neki.

– Mr. Montgomery. Damon Hunter vagyok, Celeste öccse. Már találkoztunk. Csak szeretnék elnézést kérni a nővérem nevében.

– Arra semmi szükség – felelte Theo. – Higgye el, hallottam már rosszabbat is. Végigülte az egész forgatást? – A hangján érződött, hogy meglepőnek találja az eshetőséget.

Damon megrázta a fejét.

– Nem. Csak mindenhová követem a nővéremet, hogy bocsánatot kérhessek helyette. És most, hogy ezt letudtam, indulok is haza.

– Hol van Rachel? – tette fel újra a kérdést Celeste, levegőnek nézve Theót. – Megígértem neki, hogy Hol van Rachel

hazavisszük.

– Ő már... hazament – felelte Damon. Végül is ez volt az igazság, de a jelek szerint mégis érződött a hangján a büntudat.

Celeste-nek összeszűkül a szeme.

– Mit műveltél?

– Miből gondolod, hogy műveltem valamit? – Damon Theo felé fordult. – Jobban érzi magát attól, hogy a nővérem mindenkivel így bánik?

– Kicsit – ismerte el Theo.

– Mindig művelsz valamit! – jelentette ki Celeste. – Hadd találjam ki: valami nővel flörtöltél a bárnál, őt pedig magára hagytad.

– Nem. Figyelmes voltam, és barátságos. Még táncoltunk is.

– Rachel táncolt? – kérdezte döbbenetesen Celeste. – Tíz év alatt, amióta ismerem, még egyszer se láttam táncolni. Van valami, amit nem mondasz el nekem, de hazafelé kifaggatlak. Gyere, menjünk! – Kissé megkésve Theo felé fordult. – Köszönöm, hogy szerepelhettem a műsorában, Mr. Montgomery. Sajnálom, hogy a szerkesztői annyi válaszkártyát elbaltáztak.

Azzal sarkon fordult, és végigvonult a folyosón. Nyilván arra számított, hogy Damon követi, ő viszont nagyot sóhajtott, és így szólt:

– Még egyszer elnézést a nővérem viselkedése miatt.

Theo azonban meglepő módon csak mosolygott.

– Semmi szükség rá. Így sokkal érdekesebb volt. És biztos vagyok benne, hogy a szerkesztőim alaposabb munkát végeznek majd, ha újra a vendégeink között tudhatjuk a hölgyet.

– Hát, én úgy sejtem, eléggé kérdéses, hogy eljön-e még.

Theo felnevetett.

– Lehet. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

Damon a nővére után eredt. Előre rettegett a vallatástól, ami a kocsiiban vár rá. Talán jobban tette volna, ha azt hazudja, hogy egy másik nővel flörtölt, ugyanis volt egy olyan sejtése, hogy Celeste azt sokkal jobban fogadná, mint az igazságot.

Felsóhajtott. Az este nem úgy alakult, ahogy várta, mégsem változtatott volna rajta semmi pénzért.

Az áruházban a szokásos december eleji káosz uralkodott. A vásárlók próbáltak rátalálni a legjobb ajándékokra és a legkedvezőbb ünnepi ajánlatokra. Rachel még az apró irodájából is hallotta a nyüzsgést és a karácsonyi dalokat, de legalább nagyrészt elrejtőzhetett a kinti zűrzavar elől. Mivel holnapig nem kellett beállnia a kassza mögé, és a kirakatok is rendben voltak, végre elkezdhetette megírni a Hartbury & Sons ünnepi bejegyzéseit.

Már augusztusban is sokat ötletelt, és alig várta, hogy nekiláthasson a feladatnak, de ahogy az lenni szokott, a munkája és a családja miatt egyelőre nem jutott el a karácsonyi posztok megírásáig, pedig már december eleje volt.

Hannah és az áruház igazgatótanácsának a tagjai régimódiak voltak a marketing terén. Sőt, tulajdonképpen minden más téren is. Úgy vélték, elég egy féloldalas hirdetés a megfelelő újságokban negyedévente, és Hannah is folyton azt hajtogatta, hogy a Hartbury's fogalom, nem kell reklámozni.

Rachel számtalanszor megpróbálta elmagyarázni nekik, hogy változik a világ, és ha a vásárlók új generációját szeretnék bevonni, akkor okot kell szolgáltatniuk nekik arra, hogy betérjenek hozzájuk. Végül sikerült meggyőznie őket arról, hogy szerződtesse egy céget a webáruház üzemeltetésére, mert belátták, hogy azzal tovább növelhetik az eladásokat.

Arra viszont már nem voltak hajlandók, hogy felvegyenek egy online marketing csapatot, vagy legalább egy közösségimédia-menedzsert, így Rachelre hárult a feladat, hogy bevezesse az áruházat a huszonegyedik századba.

Végignézte a fotókat, melyeket a közösségimédia-kampányhoz készített. Mindegyik illett a Hartbury's megszokott imázsához, éppen ezért úgy érezte, hogy kissé jellegtelenek. Azon töprengett, hogy talán készíthetne néhány képet az általa berendezett kirakatokról. Tartott tőle azonban, hogy Hannah gyűlölné az ötletet, mert jobban kedvelte a hagyományos karácsonyi díszletet, s az ő kirakatait is csak azért tűrte meg, mert boldoggá tették a gyerekeket, és így a szüleik is boldogabbak voltak vásárlás közben. Mivel nem használta a közösségi médiát, talán észre se venné a különbséget.

És kirakatok igenis jók voltak. Még Damon is azt mondta...

– A pokolba! – Rachel megnézte az óráját. Öt teljes percet sikerült kibírnia anélkül, hogy eszébe jutott volna Damon Hunter és az a csók. Ez rekordnak számított, ugyanis amióta kedd este kimenekült a stúdióból, csak rá tudott gondolni.

Már csütörtök volt, és neki még mindig ő járt a fejében. Ez nem volt jó jel.

Celeste a forgatás másnapján felhívta, és bocsánatot kért az öccse nevében, de egyértelmű volt, hogy Damon nem számolt be neki a történekről, és Rachel maga sem sietett beavatni. Fejfájással magyarázta hirtelen távozását, de érezte, hogy Celeste nem hisz neki.

Többször is előfordult már, hogy azt hitte egy fiúról, hogy kedveli, de a végén mindig kiderült, hogy csak kegyetlen tréfa áldozata, vagy legalábbis nem elég fontos a fiúnak. Először középiskolásként kellett ezt megtapasztalnia, a legutóbbi alkalomra viszont tavaly nyáron került sor Tobiasszal. Pedig tudhatta volna előre...

Damon esetében azonban minden más volt. A férfi soha, egyetlenegyszer sem adta jelét a vonzalmának tízéves ismeretségük alatt. Nem volt annyira kegyetlen, hogy egy fogadás kedvéért úgy tegyen, mintha kedvelné, hogy aztán kinevesse, amiért elhitte, hogy lehet köztük valami – ellentétben Tobiasszal, Gretchen egyik barátjával. Rachel biztos volt benne, hogy Damon csak a pillanat hevében cselekedett, amikor megcsókolta. Valószínűleg már meg is feledkezett az egésztől.

Összeszedte magát, és ismét a munkájára koncentrált, egészen addig, amíg egy kopogás félbe nem szakította.

– Szia, Rach! Bejöhetek? – dugta be a fejét az apja.

– Megpróbálhatod – felelte Rachel, bár nem tudta, hol is férne el az apja ezen a szűk helyen. – Szükség van rám odakint? – kérdezte.

– Nem, nem. Csak... Hannah észrevette, hogy kissé lehangolt voltál a napokban, és arra gondolt, talán az aggaszt, mit vegyél fel a karácsonyi partira.

– Ugyan, én nem... – próbált tiltakozni Rachel, de az apja nem hagyta szóhoz jutni.

– Úgyhogy vettünk neked valamit! – Egy szatyorból egy fenyőzöld és piros tartán anyagú szörnyűséget húzott elő, s a magasba tartotta.

Ha lehet, Rachel még jobban gyűlölte az apja és Hannah választását, mint azokat a ruhákat, amiket a mostohatestvérei választottak. Sóvárogva gondolt a ruhára, amit Damon vett neki, csak mert rá emlékeztette, és mert úgy érezte, megérdemli, hogy olyat viseljen, amiben önmaga lehet.

Mivel az apja még mindig várta a véleményét az új ruhával kapcsolatban, ő pedig megígérte magának és Hannah-nak is, hogy tekintettel lesz a férfi törekeny egészségi állapotára, óvatosan válogatta meg a szavait.

– Ez igazán... ünnepélyes. Kedves Hannah-tól, hogy gondolt rám.

Az apja arcát mosoly derítette fel.

– Tudtam, hogy tetszeni fog. Haza is viszem, és felakasztom egy vállfára a szobádban, nehogy összegyűródjön. – Fintorogva nézett körül az irodában. – Most, hogy mondod, tényleg elég nagy a forgalom az áruházban. Hannah biztos értékelné a segítségedet.

– Mindjárt megyek – ígérte Rachel, és próbált magába fojtani egy sóhajt. A jelek szerint a közösségi médiás kampányának ismét várnia kell.

Becsukta a laptopját, készen arra, hogy kimenjen dolgozni, de amikor felkapta a telefonját, látta, hogy új üzenete érkezett.

Damontól.

„Ráérsz ma délután?”

Damon tényleg minden tőle telhetőt megtett, hogy megfeleljen arról a bizonyos csókról, de csúfos kudarcot vallott. Ahogy ott állt a legújabb üzleti vállalkozása helyszínén, igyekezett meggyőzni magát, hogy a Rachel Charles iránti érdeklődése pusztán szakmai természetű, s ha eltekint attól a csóktól, akkor tényleg többnyire a munkáról beszélgettek, elsősorban Rachel kirakatairól. És Damonnak oka volt rá, hogy felvegye vele a kapcsolatot munkaügyben, csak azt nem tudta, fogadná-e a lány a hívását.

Ezt csak egyféle módon lehetett kideríteni. Küldött neki egy rövid, semleges üzenetet: „Ráérsz ma délután?” Maga sem értette, miért dobog olyan hevesen a szíve a válaszra várva.

Emlékeztette magát, hogy ez csak munka, semmi más.

Nagyon úgy tűnt, hogy a világegyetem is erre akarja emlékeztetni, mert hirtelen kinyílt a kapu a Cressingham Üzletház távoli végében, és besétált rajta az ügyfele, Lady Cressingham.

Az elmúlt egy-két hét során Damon azt tapasztalta, hogy a hölgy igazán energikus teremtés. Ma elegáns, platinaszínű, műsőr galléros gyapjúkabátot viselt, a haja pedig tökéletesen állt a téli szél ellenére is. A nyaka körül és a fülében hatalmas gyémántok ragyogtak, s ahogy közeledett Damon felé, fényes fekete csizmájának a sarka hangosan kopogott a csempézett padlón.

– Nos? Történt előrelépés? – kérdezte jegesen.

Damon felvonta a szemöldökét, de aztán észrevette, hogy az öreg ékszerész és egyben a terveik legnagyobb ellenzője, Mr. Jenkins figyeli őket a boltja ablakából. Ez magyarázattal szolgált Lady Cressingham viselkedésére, akivel Damon egy előkelő londoni művészeti galériában találkozott egy partin, amit az egyik barátja adott.

Amint meglátta a skarlátvörös estélyit és ezüstsínű stólat viselő idős hölgyet, azonnal tudta, hogy érdekes lehet a története, és igaza is lett. Kiderült, hogy amolyan ezermester az üzleti életben, éppen úgy, mint Damon maga, és nagyjából egy hónappal a parti után váratlanul felhívta egy ajánlattal.

– Jöjjön, és vezényelje le nekem ezt az új projektet. Jó szeme van az üzlethez.

Damon igent mondott, így történt, hogy most itt állt a kissé lerobbant Cressingham Üzletházban, és arra gondolt, miféle csodákat művelhetne Rachel a kirakatokkal.

Lady Cressingham azonban helyzetjelentést várt tőle.

– Történt némi előrelépés, és van pár új ötletem, amit szeretnék megvitatni magával...

Damonnak rezegni kezdett a telefonja a zsebében; gyorsan kimentette magát, hogy megnézze. Egyszavas üzenet volt Racheltől: „Igen.”

– Igazából – folytatta, miután elrakta a telefont – ha lenne ideje egy délutáni teára, szeretnék bemutatni magának valakit. Egy fiatal hölgyet, aki kulcsfontosságú lehet ahhoz, hogy olyanná varázsoljuk ezt a helyet, amilyennek megálmodta.

Lady Cressingham kétkedően felvonta a szemöldökét, de azért bólintott.

– Foglaljon asztalt a Ritzbe háromra. Ha másra nem is lesz jó, legalább megismerhetem a nőt, akinek az üzenetétől így felragyogott az arca.